

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Jeg bemærkede, at hr. Jørgen Tved undlod at svare på det egentlig ganske enkle spørgsmål, jeg stillede om, hvem det var, der myrdede Afghanistans præsident Amin i december 1979. Når hr. Jørgen Tved altså ikke kender svaret – og det siger vel lidt om Fælles Kurs' evne til historisk analyse – må jeg sige, at det var de sovjetiske tropper; de trængte ind i præsidentpaladset og myrdede Afghanistans præsident i december 1979, og det siger jo også lidt om, hvilken legitimitet der er bag den sovjetiske tilstedeværelse i Afghanistan.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Der er nogle, der læser diverse beretninger, som Fanden læser Bibelen, kan man sige. Der foreligger forskellige beretninger om, hvad der skete med Amin, og en af disse beretninger, som jeg også har set gengivet i forskellige amerikanske aviser og tidsskrifter, udlægger begivenheden sådan, som hr. Fischer her har givet udtryk for. Der findes andre udlægninger, nemlig at det var et internt afghansk anliggende, der blev klaret uden de sovjetiske troppers hjælp. Jeg var ikke til stede, jeg så det ikke, og så må jeg naturligvis hente oplysningerne, men jeg henter dem ikke ensidigt. Jeg har forsøgt at få oplysninger også andre steder fra.

Forud for denne debat blev vi bl.a. opsøgt af repræsentanter for den pakistanske ambassade, og det formoder jeg at også andre her er blevet. De gav os nogle oplysninger bl.a. om, hvad Gorbatsjovs tale den 8. februar indeholdt. Deres oplysninger var ikke rigtige. Nu har vi Gorbatsjovs tale på tryk foran os, og vi kunne altså konstatere, at nogle af de oplysninger, pakistannerne ville give os, i hvert tilfælde var ukorrekte.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Preben Møller Hansen spurgte mig, om jeg havde været i Afghanistan, og sagde så i samme åndedrag, at da jeg sandsynligvis ikke havde været i Afghanistan, hvordan i alverden kunne jeg så vide noget om, hvad der skete, og hvordan kunne jeg sige noget om det.

Det er jo en situation, man tit kommer i, og så må man prøve at få oplysningerne på bedst mu-

lig vis og selvfølgelig forholde sig kritisk til dem – det skal vi jo altid. Det er svært at få oplysninger om, hvad der foregår i Afghanistan. Jeg har ikke selv været der, men det er der jo andre der har. F.eks. har FN's udsending, dr. Ermacora, som jeg henviste til, for nylig været der, og hans rapport er ganske overbevisende læsning.

Der har også været danske læger. Jeg har talt med to danske læger, som har arbejdet i Afghanistan under ganske vanskelige og farefulde omstændigheder, men de har ofret liv og lemmer for at gøre en humanitær indsats, og de har kunnet berette overbevisende og gribende om de menneskelige lidelser, de har oplevet i Afghanistan som følge af den form for krigsførelse, de sovjetiske besættelsesstyrker udfolder over for civilbefolkningen: bombninger fra meget stor højde af civile mål, nedkastning af forskellige minerede genstande, herunder legetøj, som børn får fat i, med det resultat at ganske mange børn bliver lemlæstet og derfor skal under lægebehandling.

Jeg mener, at selv om man ikke selv har mulighed for at komme der og se ting ved selvsyn, er der i dag tilstrækkelig mange kilder til, at man kan få en overbevisende belysning af, hvad der foregår, også selv om man forholder sig kritisk og selvfølgelig en gang imellem må siting fra.

Fru Lone Dybkjær spørger mig så, hvad der rent faktisk sker med hensyn til humanitær indsats for øjeblikket, og hvad vi kan gøre på længere sigt. Jeg vil gerne først give et par oplysninger om den humanitære bistand, Danmark har ydet hidtil.

Vi har gennem årene siden den sovjetiske invasion i Afghanistan ydet over 100 millioner kroner i humanitær bistand, en bistand, der har været øremærket direkte til ofrene for konflikten i Afghanistan. Der har været tale om et stigende behov i og med, at krigsførelsen og dermed den civile befolknings lidelser er blevet intensiveret, og vores bidrag har også været stigende. Jeg kan f.eks. nævne, at fra 1986 til 1987 øgede vi det danske bidrag fra 17 millioner kr. til 26 millioner kr.

En hel del af de danske bidrag er gået til de internationale hjælpeorganisationers særlige programmer. Vi har f.eks. gennem Dansk Røde Kors ydet støtte til behandling af de krigssårde afghanske flygtninge på kirurgiske hospitaler i Pakistan. Vi har også støttet flygtningehøj-